

"Pitjor que a Vietnam", entrevista amb el cònsol de Cuba a Barcelona

Desconfiat, Juan Inurrieta connecta la seua gravadora quan s'entrevista amb els periodistes. "A Occident, es distorsiona i es manipula la informació amb molta facilitat, massa." Amb un cognom d'origen inequívocament basc, el cònsol de Cuba a Barcelona té tot l'aspecte del mestisatge que conforma una bona part de la societat de l'illa. El seu discurs rebutja amb calma el de l'opinió política europea: "Cuba no està aïllada. És cert que no tenim el suport dels governs però sí el de les forces progressistes. Fixe's vostè que ja no queden països que facen bandera del socialisme. Estem tan sols i això fa que siguem l'objectiu de tot tipus d'ajudes." De fet, el cònsol dedica una bona part de la seua activitat a coordinar els diferents projectes que organitzacions no governamentals preparen per ajudar el poble cubà.

El seu optimisme respecte a aquest tipus de mostres de solidaritat no li fa perdre el contacte amb la realitat: "Sé que seria important trencar el bloqueig però ho veig molt difícil mentre mantenim la nostra posició de principis. El govern dels Estats Units no està disposat a flexibilitzar la seua postura i la Comunitat Econòmica Europea es mou dominada per Alemanya, França i Gran Bretanya."

Bloqueig, aïllament, crisi. Inurrieta pregunta interessat per la situació social als reporters que han viatjat fa poc a l'illa: "Jo, ja fa temps que no hi vaig i encara que estic informat, sempre és bo saber com està la gent al carrer." "Mire, -li contesta un dels reporters-, jo he vist la gent molt disposta a seguir Fidel però amb molt poc de menjar. A més, tenen davant els supermercats per als turistes plens de coses que no poden comprar i això em sem-

"Volem canviar, però per a millorar el socialisme".

FAIFA GIL

bla molt dur". El cònsol respon lentament amb un exemple ple de connotacions rurals: "Imagine el cas d'un pobre camperol que només té una vaqueta i una família molt gran. Pot matar l'animal i preparar una gran festa en la qual tots tindran carn per a menjar i estaran molt contents però quan s'acabe moriran de fam perquè s'ha acabat el seu sustent. Si, en canvi, la cuiden molt i li trauen la llet tots els dies, no tindran carn però aniran sobrevivint fins que arriben temps millors. Amb el turisme hem de fer el mateix. És una de les alternatives que ens queden per a potenciar econòmicament l'illa. Jo sé que per a alguns cubans és dur veure que els productes de luxe estan només

en les tendes per a estrangers però si els posarem a l'abast de la població no durarien molt els subministraments. Hem de reservar-los per al turisme que, en aquest cas, és la nostra vaqueta".

Inurrieta aprofita per parlar dels errors econòmics de Cuba i de les maneres de solucionar-los que tracten de posar en marxa. "Copiàrem malament el model econòmic soviètic. A Cuba tot és estatal ara i això ha de canviar però que quede clar que la reforma només és un manera de perfeccionar el socialisme, que és la nostra manera d'organització política i a la qual no volem renunciar".

I inevitablement ve el tema de les penes de mort a Cuba. El cònsol ho esperava i res-

pon amb contundència: "La premsa occidental té una perspectiva molt partidista. No he llegit enlloc quina ha estat la reacció del poble cubà davant les execucions. I ha estat molt clara: suport total."

"¿Però no creu que hauria estat una victòria diplomàtica important, la commutació de la pena capital?", interrogen els periodistes. "Nosaltres estem en guerra de fa anys, -comenta Inurrieta-, i això canvia les coses. Miren que era un grup armat, -diu tot referint-se al cas dels cubans que venien de Miami disposats a fer atemptats a l'illa-, que venia des d'un país estranger. Això és una invasió. Si s'haguera donat ací un cas semblant, el resultat hauria estat el mateix perquè vostès també tenen la pena de mort en el codi militar".

L'experiència dels frustrats invasors recorda la presència dels cubans, opositors anticastroistes a Miami. "No ens fan por, -diu el cònsol-. Han enviat com a cap del seu últim escamot un jove delinqüent que havia fugit feia sis mesos de l'illa perquè ells no tenen valor per a venir. Saben que estem armats i preparats per a contestar. En cada fàbrica, en cada granja hi ha armes. I la gent sap utilitzar-les i no les usa contra Castro; espera a l'invasor. Els cubans no vindran. Fa anys que s'entrenen i continuen allà. L'enemic són els EUA."

Torna a aparèixer el fantasma ianqui. "La pressió és constant. En territori dels EUA s'entrenen terroristes per a combatre'ns i el seu govern no fa res. Això és intolerable, comenta Inurrieta, però no passarà res. Els EUA saben que podrien envair-nos amb la seua superioritat militar però, ¿i després? El poble cubà no vol perdre la revolució. Seria pitjor que a Vietnam".

Jordi Sebastià